

[Jørgen Jensen]

det alene bliver lønmodtagerne, der skal bestemme over disse penge.

Indgrebet i dyrtidsreguleringerne betyder også, at samtlige lønmodtagere har et timelønskrav til gode, når vi kommer frem til overenskomstforhandlingerne i 1979, ikke alene på 2 kr. 40 øre, men alle ved, at de 60 øre, som man i dag får i dyrtidstillæg, kun giver ca. 60 pct. dækning. Derfor var der også rejst krav om en krone cirka for hver portion. Det var et krav, der var rejst af forbund og også af LO ved de afsluttende forhandlinger. Det vil sige, at man i virkeligheden er i den situation i 1979, at lønmodtagerne skulle have haft 8 portioner à 1 kr., altså 8 kr.; de har fået udbetalt 4 gange 60 øre, altså er der et tilgodehavende på det tidspunkt på 5 kr. 60 øre. Det betyder, at de politisk dikterede lønninger, vi har, blot for at opfylde dette efterslæb skal forhøjes med mere end 10 pct. Vil regeringen garantere, at lønmodtagerne forlods får dette timelønskrav opfyldt?

Det eneste rigtige ville være – hvad man også kommer til at tage stilling til her i tinget – at ophæve loven om indgreb i dyrtidsreguleringen. At Arbejdsgiverforeningen allerede har sagt fra, kan ikke undre nogen; den ser helt bort fra, at der i virkeligheden er tale om et tilskud på ca. 4 mia kr. om året, et tilskud, som end ikke skal betales tilbage, men som blot ophører 1. marts 1979. Der er altså ikke tale om, at arbejdsgiverne får en ny uforudset udgift, men tværtimod om, at de får et tilskud i de 2 år på 5.000 kr. fra hver eneste lønmodtager.

Det er det samme system, man anvendte, da staten overtog sygedagpengebetalingen i de 2 uger. Vi har talt meget om ligestilling, om fuld erstatning for løntab ved sygdom og ulykke. Man har brugt dagpengeordningen gang på gang i den fagpolitiske debat til at understrege, at der dog var sket fremskridt. Man har også talt om, at man skulle videre ad den vej, men det, der skete her i august-september, var jo, at man fratog arbejderne sygedagpengebetalingen for de 2 uger. Det er skatteyderne og dermed arbejderne, der selv skal betale deres sygedagpenge. Det er atter et arbejdsgivertilskud på 1 mia kr., eller sagt mere direkte: man dikterer arbejdsmarkedets parter en overenskomst, der først og fremmest tager hensyn til arbejdsgivernes interesser, og derefter tvinger man arbejderne til at

tilbagelevere til arbejdsgiverne en del af lønnen. Direkte må arbejderne i de 2 år, som overenskomsten gælder, betale til arbejdsgiverne mere end 5.500 kr. pr. lønmodtager. Det er det, man har gennemført, og det er den situation, man har skabt for dansk fagbevægelse.

Med hensyn til de langvarigt ledige – det er allerede nævnt – er det rimeligt, at regeringen nu snart kommer ud af busken og taler helt klart. Det er rigtigt, at vi skal tage hensyn til de politiske muligheder her i tinget, men det er lige så rigtigt, at man kører uden om problemet ved til stadighed at sige, at det vil man gerne løse, mens man kommer med førtidspensionsordninger m.m., alt sammen noget, som forringer de langvarigt lediges stilling.

Man har opgivet tidligere standpunkter, som gik ud på, at man ikke ville forlænge den periode på 4 år til beregning af 26 ugers arbejde. Det er tilfredsstillende, at man har opgivet dette, men så kommer man med henvisning til kursus- og uddannelsesstilbud. Hvad betyder det? Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren: betyder det, at samtlige arbejdsløse, der står over for sletning, nu får tilbud om 26 ugers kursus? Gælder disse tilbud også langvarigt ledige over 55 år? Er der sikret økonomisk baggrund og også materiel mulighed for at gennemføre disse kurser? Det drejer sig om adskillige titusinder, som man i det kommende par år skal have på kursus. Og hvad med dem, der er faldet inden for den sidste periode, og dem, der vil falde, inden folketinget får truffet beslutninger? Vil de få mulighed for at træde ind i systemet igen? Får de tilbud om at deltage i kurserne?

Jeg vil også nævne et af de spørgsmål, som rejser sig for lærlinge og EFG-elever. Man ødelagde EFG-loven, fordi de borgerlige partier gik imod dels af reaktionære grunde, dels fordi nogle af dem ikke ville forstå, hvad der egentlig lå i EFG, de troede stadig væk på, at der var noget, der hed den traditionelle mesterlære, hvad der ikke er. Derfor ødelagde man EFG-uddannelsen. Det rejser også spørgsmålet om at få nye krav rejst til den traditionelle lærlingeuddannelse. Vi kan ikke leve med, at vi træder tilbage og giver de unge en ringere uddannelse. Derfor bør dette også tages frem i denne samling; der bør rejses et krav også med hensyn til den